

הדרבן והארנב

לודביג באכשטיין (1801 – 1860)

הסיפור הזה נשמע שיקרי, אך הוא אמיתי בכל זאת, כי כשסבא שלי סיפר אותו, אמר תמיד "הוא מוכרח להיות אמיתי, ילדים שלי, כי אחרת לא ניתן היה לספר אותו."

וכן היה הדבר בסביבת העיר בוקסטהודה, ביום שבת סתווי, בדיוק בזמן שהדוחן פרח. שמש זהובה זרחה בשמיים כחולים, רוח בוקר כפפה גבעולי התבואה, הדבורים התאספו בשדות הדוחן והאנשים התהלכו בבגדי שבת ובקיצור כולם היו מרוצים, אפילו הדרבן.

הוא עמד לפני הבית שלו, שילב ידיים על חזה והביט על הרוח הקלה הנושבת סביב, זמזם קצת לעצמו, תוך זיוף קל, כפי שרק יכול היה לזמזם דרבן בבוקר יפה כזה.

אך כשהוא זמזם לו כך בשקט, התחיל לחשוב שבזמן שאישתו דואגת לילדים, רוחצת אותם ומלבישה, הוא יכול לטייל לו קצת בשדות ולראות איך גדלים הדלועים שלו. הדלועים גדלו לא הרחק מביתו, והוא, עם כל משפחתו, נהגו לאכול אותם ולכן הוא חשב אותם כשייכים לו.

על כן הוא סגר את הדלת אחריו ויצא לדרך. לא הרחק מביתו, ליד השיח, שאחריו גדלו הדלועים, פגש ארנב, שגם הוא טייל במטרה דומה, כי דאג לשדה כרוב, אותו גם הוא חשב לשלו.

כשהרבן ראה את הארנב, בירך אותו יפה ב"בוקר טוב". אבל הארנב, שחשב את עצמו תמיד למשהו חשוב מאוד, לא השיב על ברכתו הידידותית של הדרבן אלא אמר "איך קורה שאתה מתרוצץ כאן, בשדות, כל כך מוקדם בבוקר?"

"אני מטייל" ענה הדרבן.

"מטייל?" צחק הארנב "נראה לי כי היית יכול לנצל את רגליך למשהו טוב יותר."

התשובה הזו הרגיזה את הדרבן, כי הוא יכול היה יכול לסבול כל עלבון, אך לא דברים על רגליו, שהן, מטבע הדברים, עקומות." "אתה חושב" אמר "שברגליך שלך תוכל לבצע יותר?" "אכן כך" ענה הארנב. "אז נוכל לבחון" אמר הדרבן "אני מתערב כי אם נרוץ יחד, אעבור אותך בקלות." "מה? אתה, עם רגליך העקומות? זה צחוק" אמר הארנב "אבל אם אתה יהיר כל כך, נוכל לבדוק את הדבר. על מה נתערב?" "על בקבוק יין ופלורין זהב אחד" ענה הדרבן. "מוסכם" ענה הארנב "תן כף ונתחיל מיד." "לא, אינני ממהר כל כך" אמר הדרבן "אני עוד קצת רדום. קודם אלך הביתה ואוכל ארוחת הבוקר. בעוד חצי שעה אהיה כאן במקום." הארנב הסכים והדרבן הלך לו. בדרך חשב הדרבן "הארנב סומך על רגליו הארוכות, אבל אני אגבר עליו. הוא חושב את

עצמו למשהו חשוב, אבל במציאות הוא טיפש גדול וישלם על כך." כשהגיע הביתה אמר לאשתו "אישה, התלבשי מהר ובואי אתי לשדה." "מה קרה?" שאלה היא. "התערבתי עם הארנב על פלורין זהב ובקבוק יין שאגבר עליו במרוץ. ואת צריכה להיות נוכחת." "וי!" קראה האישה "האם אבדת את שכלך? איך תוכל להתחרות עם הארנב?" "תשתקי אישה!" אמר הדרבן "זו בעיה שלי. על תתערבי בענייני גברים. קדימה! תתלבשי ובואי." מה יכלה לעשות אשת דרבן המסכנה? היא חייבת הייתה לציית, אם רצתה ואם לאו. כשהיו בדרך אמר הדרבן לאשתו "עכשיו תקשיבי למה שאומר. ראי, שם בשדה הארוך הזה נעשה את המרוץ. הארנב ירוץ בתלם אחד ואני בשני ונתחיל מלמעלה. הדבר היחיד שעליך לעשות זה לעמוד למטה, בקצה התלם וכשהארנב יגיע לשם לקרוא לעומתו "אני כבר כאן!"

בינתיים הם הגיעו לשדה והדרבן הראה לאשתו את המקום שלה ועלה למעלה בשדה. כשהגיע לשם הארנב עמד כבר מוכן. "אפשר להתחיל?" שאל הארנב. "כן, וודאי!" ענה הדרבן. "אז קדימה!" כל אחד נעמד בקצה התלם שלו והארנב התחיל לספור "אחת, שתיים, שלוש!" והתחיל לרוץ כמו רוח במורד השדה. הדרבן עשה רק שלושה צעדים, ואז חזר לראש התלם והתיישב שם בשקט. כשהארנב הגיע בריצה מהירה לקצה השדה קראה לו אשת הדרבן "אני כבר כאן!" הארנב כמעט נפל מרגליו מרוב פליאה. הוא האמין שזה הדרבן בעצמו שקורא לו, כי הרי אשת הדרבן הייתה דומה לבעלה כמו שתי טיפות מים. "זה לא יתכן" קרא הארנב "נעשה זאת עוד פעם" והתחיל שוב לרוץ לאורך התלם, מהר כל כך שאוזניו כמעט וניתקו מראשו. אבל אשת הדרבן המשיכה לשבת במקומה. וכשהארנב הגיע למעלה קרא לקראתו הדרבן "אני כבר כאן!"

הארנב כמעט והשתגע וצעק "עוד פעם, שוב אותו המרחק!" "מצדי זה בסדר" ענה הדרבן "כל הזמן שיש לך כוח לרוץ." וכך המשיך הארנב לרוץ שבעים ושלוש פעמים, והדרבן תמיד היה ראשון כביכול. כל פעם שהארנב הגיע למטה קראה אשתו של הדרבן "אני כבר כאן!" וכל פעם שהגיע לראש התלם ענה לו הדרבן "אני כבר כאן!" בפעם שבעים ורביעית הארנב לא הגיע כבר לקצה התלם. הוא נפל באמצע מרוב העייפות, דם פרץ מאפו וכעבור זמן מה הוא מת. הדרבן לקח את פלורין הזהב ואת בקבוק היין, קרא אליו את אשתו ויחד חזרו מרוצים הביתה. אם לא מתו בינתיים, הרי הם חיים שם עד היום. וכך היה שבשדות בוקסטהודה הדרבן הריץ את הארנב למוות. מאז שום ארנב לא מתערב עם דרבן מסביבת בוקסטהודה.

המסקנות מהסיפור הן: ראשית, שאף אחד, יחשוב
את עצמו גדול וחשוב באשר יהיה, לא יצחק
מקטנים ממנו, יהיה זה אפילו דרבן. ושנית, שאם
משהו עומד להתחתן, שיבחר לו אישה דומה לו
ולמעמדו. מי הוא דרבן, צריך להקפיד שגם אשתו
היא דרבן.